

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„I zjeví se
Hospodinova sláva
a všechno tvorstvo
společně spatří,
že promluvila
Hospodinova ústa.“

Iz 40,5

2

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

8. ROČNÍK

2013

Drazí přátelé,

odevzdáváme do Vašich rukou další číslo „Apoštola“, které – jak doufáme – Vás bude doprovázet na letních cestách.

Ze Svatého písma víme, že je člověk nejen „korunou“, ale také součástí Bohem stvořeného světa přírody a zvířat, o kterém svatý Pavel říká, že „toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů“ (Řím 8,19). Tento svět nejen že zachovává v sobě stopy Božího působení, a tak je jakousi „přírodní Bibli“, ale je neustále Bohem tvořen a udržován v existenci. Proto také je živým svědectvím Boží moudrosti, lásky a dobroty, která neustále „nám na očích“ působí v každé rostlině a ve světě zvířat.

V Roce víry, kdy hledáme způsoby, jak v sobě obnovit a posilnit víru, nesmíme zapomenout na svět kolem nás. Snažili jsme se, aby Vás při čtení ovanul čerstvý letní vánek Bohem stvořeného světa, a přejeme Vám odvahu svatého Františka v hledání Boha.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

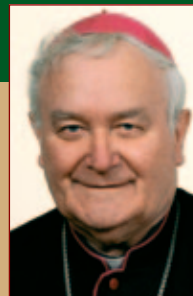
Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Josef Hrdlička . . .	3
P. J. Brož: Kdo zplodil krůpěje rosy? . . .	4
P. M. Fiala: Příroda svědčí o Bohu	6
P. P. V. Kohut: Krása stvoření jako cesta k životu s Bohem u karmelských mystiků	10
Nabídka KNA	14
Rok víry se svatým otcem / 3	15
Píseň bratra slunce	16
Rozhovor s Marií Elenou Bergoglio	18
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	22
KORUNKA	24
Svátek Božího milosrdenství	25
Budete mými svědky:	
Masakr v kostele sv. Patrika	26
Na apoštolských cestách/primice	29
Pěší pouť k Božímu milosrdenství	33
Literatura • informace	34

Mons. JOSEF HRDLIČKA

POMOCNÝ BISKUP OLOMOUCKÝ A TITULÁRNÍ BISKUP THUNUDRUMSKÝ

ÚŽAS A VDĚČNOST

Když náš Pán rozesílal své apoštoly, řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Pod pojmem „všechno stvoření“ můžeme tušit mnohem širší významový obsah než jen „všichni lidé“, vždyť Bůh se má na konci časů stát „všechno ve všem“, vesmír, příroda, všechny podoby života a jsoucna jsou jeho dílem a nesou stopy svého Tvůrce a velikosti Stvořitele. Vše s ním souvisí, vše k Němu směřuje.

Člověk je v této hierarchii stvoření na vrcholu díla Stvořitele, on jediný je schopen reflexe, vědomého poznání a úžasu nad vším, co je v něm i kolem něj, co sám nevytvořil a za co vděčí Tvůrci. Jen člověk je schopen vést s Tvůrcem dialog, vyjádřit mu svůj obdiv a vděčnost, vyznat mu lásku a přijmout odpovědnost za dar života i za nespočetné dary, kterými Bůh zabezpečuje, inspiruje a obohacuje náš život.

Člověk je v této hierarchii stvoření na vrcholu díla Stvořitele, on jediný je schopen reflexe, vědomého poznání a úžasu nad vším, co je v něm i kolem něj, co sám nevytvořil a za co vděčí Tvůrci. Jen člověk je schopen vést s Tvůrcem dialog, vyjádřit mu svůj obdiv a vděčnost, vyznat mu lásku a přijmout odpovědnost za dar života i za nespočetné dary, kterými Bůh zabezpečuje, inspiruje a obohacuje náš život.

I Písmo svaté obsahuje mnoho myšlenek, ve kterých člověk poznává Boží dílo v přírodě a cítí, jak vše, co se děje v člověku, souvisí i se stavem přírody.

Už ve Starém zákoně ničivé přírodní úkazy jako potopa, zemětřesení, období sucha či jiné přírodní katastrofy poukazují na to, že se člověk odchýlil a vzdělil od Boha, a tím se stal příčinou disharmonie ve stvoření. Proroci odpadlý národ stále burcuje, aby se vzpamatoval, jinak se jeho nevěra může stát pramenem jeho sebezničení.

V Novém zákoně sv. Pavel píše Římanům (v 8. kapitole), že příroda a všechno tvorstvo dosud „sténá a trpí“ a nedočkavě čeká, až se objeví Boží synové, tedy lidé plni Božího Ducha, ti, kdo přírodu vidí jako vzácný dar Boží lásky, a ne jako prostředí, které je třeba si podmanit za účelem zisku a zbohatnutí bez ohledu na ty, kdo přijdou po nás, bez respektu a úcty k vůli Stvořitele. Dnes můžeme právem říci, že nikdy předtím příroda nesténala pod devastující nadvládou člověka odvráceného od Boha jako nyní.

Ti, kdo uvěřili v evangelium, kdo milují Boha, jsou schopni zamilovat si i vše, čím nás On s láskou zahrnuje. Náš vztah k přírodě by měl být nesen citlivou vnímavostí pro tento Boží dar, plný překvapení a úžas budících podob života, které objevujeme na každém kroku.

G. K. Chesterton, známý básník a myslitel, řekl: „Svět nezajde na nedostatek divů, ale na nedostatek údivu.“ Křesťané by měli být „v první linii“ těch, kdo budou vnášet ducha evangelia do celého stvoření se srdcem plným vděčnosti a úžasu nad účelností a krásou Božího díla, aby se sténající a trpící příroda konečně dočkala těch, kdo do ní vnesou Božího Ducha a odhalí ve stvoření nevyčerpatelné zdroje a prameny lásky Boží.

Sešli svého Ducha, Pane, a obnov tvář země. Ty, který jsi stvořil tuto krásnou zemi bez nás, pomoz nám a uschopni nás ke spoluúčasti na její obnově!

KDO ZPLODIL KRŮPĚJE ROSY?

Tuto otázku klade v závěru stejnojmenné knihy sám Hospodin utrpením zkoušenému Jobovi (srov. Job 38,28). Chce ho přivést k poznání, že Boží cesty na tomto světě jsou pro člověka tajemné, protože lidský omezený rozum se nemůže postavit jako rovnocenný k moudrosti Boží.

To ale není důvod k rezignaci. Dlouhá Hospodinova řeč v posledních kapitolách knihy Job stejně jako celá Bible nás přesvědčuje, že Bůh člověka rád oslovuje a čeká na jeho odpověď. A tento rozhovor se netýká banálních věcí, ale sám je cestou moudrosti a k moudrosti vede. V tomto rozhovoru ani maličká kapka rosy není zbytečná. Je pro lidský rozum pozváním k tomu, aby se vydal na cestu. Jedním z těch, kdo se touto cestou vydali, byl svatý Tomáš Akvinský, který v souladu s biblickým zjevením žasl nad tím, jak i třpytivá kapka rosy na stéblu trávy volá na

člověka otázkou: „Kdo?“ „Kdo mě touto krásou oslovuje?“ „Kdo mě zde právě v tuto chvíli obdaroval?“

Začíná letní období, příležitost udělat si volné dny. Ty jsou velikým Božím darem a pozváním. Zvou nás, abychom se vzdělali tomu všemu bábelskému hemžení, ve kterém jsme pohlceni lidskými výrobky, které se nás snaží přesvědčit, že člověk je soběstačný. Biblickým jazykem řečeno: kamení jsme nahradili cihlami, hlínu asfaltem (srov. Gn 11,3). Původní vize komfortního životního prostoru, kde si člověk všechno zařídí tak, jak mu to bude nejlépe vyhovovat, se zvrhá v tíseň. Je pravda, že člověku byl dán jako společník druhý člověk, muži žena, aby prolomil úzkost jeho samoty. Ale co když se oba svorně postaví proti Bohu? A co když se Božím konkurentem stane celé velké lidské společenství, které si emancipovaně staví věž své civilizace bez ohledu na své kořeny, na svůj pramen?

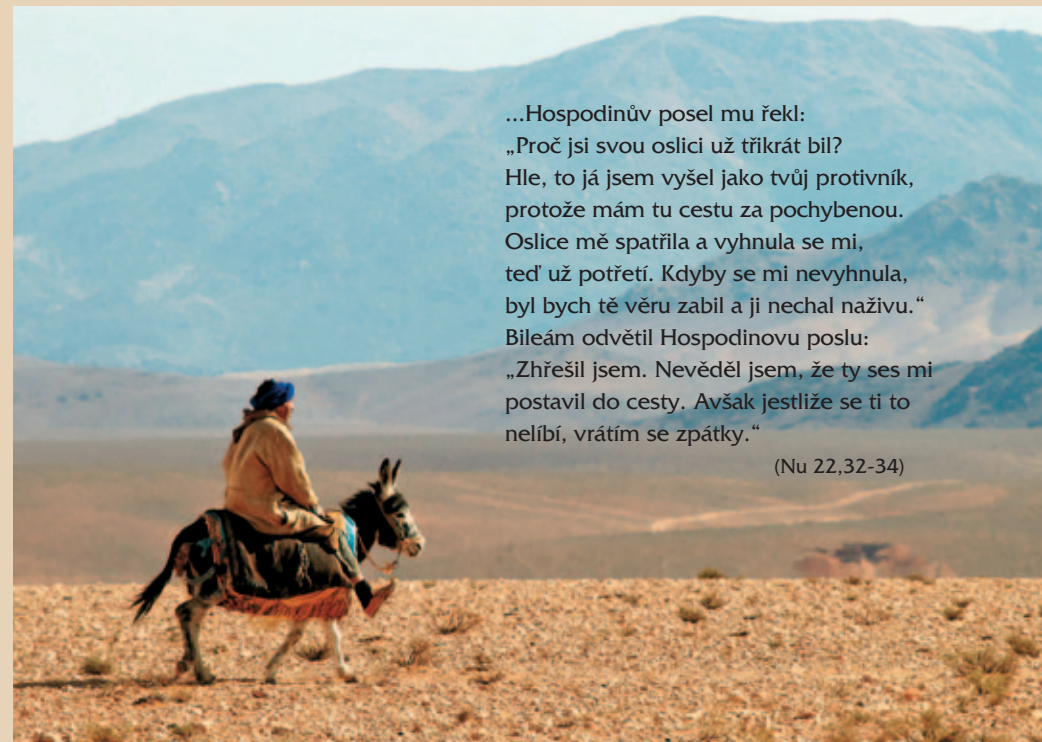
První stránka Bible říká jednu velikou pravdu: Bůh stvořil všechno svým slovem. Řekl, a stalo se. A viděl, že je to dobré. Proto žádný kámen, žádná řasa, žába nebo kolibřík, žádná muchomůrka v trávě nebo pavučina v šípovém keři, ba ani kapka rosy, není němá. „Nebesa vypravují o Boží slávě a obloha hovoří o díle jeho rukou“ (Žl 19,2). Stejně tak celá země volá hlasem svého Stvořitele. Ovšem, apoštol Pavel nás varuje, abychom jako pohané nezaměňovali slávu tvora za slávu Tvůrce (srov. Řím 1,23). Ale současně vyslovuje velikou důvěru v krásu a moudrost stvoření a v důstojnost lidského rozumu. Boží „věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle“ (Řím 1,20). Toto poznávání a přemýšlení je sice náročné, ale nevyžaduje složité intelektuální postupy, ale spíš evangelní duši dítěte.

Tak se třeba pod vedením žalmisty můžeme v letní bouři setkat s Božím poslem nebo se při návštěvě skalnatých hor (nebo zoologické zahrady) potěšit pozorováním kozorožce (srov. Žl 104). Oslice přivede k žehnání nejen vzpurného proroka Bileáma (Nu 22–24), ale napájející se osli, o kterých mluví žalm 104, nás mohou přivést k vděčnosti za dar vody. K tomu se připojí další zážitek. Při ranní procházce zahlédneme za úsvitu běžící stádo laní, které ve starozákonní modlitbě evokují žízeň duše po Bohu (Žl 42,2). Ale oslice nás jen tak neopustí; ona je živočichem skutku věrným a služebným. Se svým mládětem nás věrně provází dějinami spásy až na samý práh pašijí, kdy Ježíši poslouží tak, že mu umožní vyjádřit jeho mesiášské poslání jako službu pokory, pokoje a usmíření.

Mohli bychom pokračovat. Rozkvetlá větevka mandloně připomněla Jeremiášovi Boží bdělost nad jeho slovem (Jer 1,11–12). Daniel vidí veliký strom uprostřed země (Dn 4,7nn). A sám Ježíš je pro nás jedinečným příkladem, s jakou vděčností pozoroval rozkvetlou zahradu Galileje, ve které prožíval své dětství a mládí a kde poprvé zazněla krásná podobenství o poli, semeni a hořčičném zrnku.

Letní měsíce nás volají, abychom znovu objevili nenápadnou podobu Božího slova v pokorné kráse stvoření. Svatý Ignác z Loyoly mluvil o „kontemlování Boha ve stvořených věcech“. Bible nás k tomuto dobrodružství zve třeba také upozorněním na drobnou kapku rosy u prahu našeho prázdninového domu.

P. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. ■

...Hospodinův posel mu řekl:
„Proč jsi svou oslici už třikrát bil?
Hle, to já jsem vyšel jako tvůj protivník,
protože mám tu cestu za pochybenou.
Oslice mě spatřila a vyhnula se mi,
ted' už potřetí. Kdyby se mi nevyhnula,
byl bych tě věru zabil a ji nechal naživu.“
Bileám odvětil Hospodinovu poslu:
„Zhřešil jsem. Nevěděl jsem, že ty ses mi
postavil do cesty. Avšak jestliže se ti to
nelíbí, vrátím se zpátky.“

(Nu 22,32–34)

PŘÍRODA SVĚDČÍ O BOHU

„Mou knihou je stvořený svět.
Tato kniha leží stále přede mnou,
kdykoli se chci zhloubat
do Božího slova.“

Sv. Antonín

Už starozákonní myslitel uvažuje v knize Moudrosti (13,5) o kráse a účelnosti všeho stvořeného, ale zcela v kontextu tehdejší doby polemizuje s těmi, kdo „oheň, vítr nebo rychlý mrak“ považují za světovládné bohy: žasli sice nad jejich působením, ale nepochopili, oč mocnější je ten, kdo je uspořádal. Jeho závěr zní: *Neboť z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí.* Ve stejném duchu píše apoštol Pavel římským křesťanům (1,20): *Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle.* I on ovšem odsuzuje ty, kdo odmítají poznání Boha a vyměnili Boží pravdu za lež a slouží tvorům místo Stvořiteli.

Pohlédneme-li na současnost, i dnes se opakují podobné bludy, které mnozí přijali jako smyšlenou náhradu za poznatelnost Boha v jeho tvůrčím díle. Neboť i stvořená příroda nese v sobě odraz Boží tváře a jeho moci a dává nám nejen prostor k životu, ale přímo napomáhá k upevnění a posílení našeho vztahu k Tvůrci. V otevřené knize přírody můžeme stále číst důkazy o božské harmonii, která odráží krásu a účelnost tváře svého Tvůrce. Jde o stálé svědectví o jeho velikosti, vznešenosti a lásce. Jeho tvůrčí dílo je proto třeba nejen obdivovat, ale i plně respektovat a chránit.

Bl. Jan Pavel II. ve své encyklice *Víra a rozum* chválí věřící Izraelity, že svým přemýšlením a pozorováním všeho stvořeného dokázali otevřít cestu svému rozumu, cestu k poznání hlubokých, jejich okolí nepřístupných tajemství. Přijali základy Božího zjevení a pochopili, že Hospodin k nim mluví a vede je stále také tím, když ukazuje, že všechno, co stvořil, je dobré. Tím se prohlubovala jejich důvěra v něho a byli si stále více jisti, že nejsou při svém putování sami, ale mohou se těšit z nadpřirozené ochrany Tvůrce, který stvořil nebe i zemi. Přesvědčili

se, že lidské poznání Hospodina je *poutí bez zastávky*, neboť na každém kroku se člověk může přesvědčit o Boží moudrosti a síle, a posilovat tak svůj vnitřní vztah k nadzemským skutečnostem, poznatelným a viditelným v tváři všeho stvoření. Jan Pavel II. moudře varuje před každým druhem pýchy. *Neboť na takovou cestu se nemůže vydat pyšný člověk*, který se domnívá, že všechno chápe, všeho dosáhl vlastními silami, a odmítá proto jakoukoli myšlenku na Autora všeho stvořeného. Encyklika dovozuje, že lidský rozum vedený bázní Boží zcela zákonitě uznává svrchovanou transcendenci Boha, nadřazeného všemu, a poznává jeho prozřetelnostní lásku při řízení světa. *Tak se viditelný svět stává mapou, která zobrazuje nebe, věčný přibýtek živého Boha.* Papež zve teology, aby vedle bible znovu a denně otvírali knihu přírody.

Mnozí ji po staletí doporučovali raději neotvírat, protože prý je těžko čitelná a přírodovědecké poznání je nejisté, neboť vyžaduje stálé doplňování a opravy. A také proto, že po „nepříjemnostech“ s Galileem a Darwinem platila kniha přírody za zdroj nemalých potíží, a nikoli tedy za výzvu k zajímavému zkoumání a uvažování. Má-li však být biblické zjevení pochopeno správně, musí být čtení bible provázeno pozorným čtením knihy přírody. To si mnozí, od apologetických otců k Basilovi, od Řehoře z Nyssy k Augustinovi, uvědomovali. Poslední z uvedených napsal: *Stránkám Boží knihy naslouchejte a knihu vesmíru pozorujte. Stránky Písma svatého mohou číst jen ti, kdo umějí číst a psát, ale knihu přírody a vesmíru může číst každý, i negramotný.*

Vraťme se k Písmu, k proroku Ámosovi (5,6), který vyzývá k hledání Boha: *Dotazujte se Hospodina a budete žít! Ten, který učinil Plejády a Orion, obrací šero smrti v jitro, ale i den zatmívá nocí, povolává mořské vody*

a vylévá je na tvář země. Tak je možno přemýšlet o jeho díle a poznávat neviditelnost Tvůrce na viditelných věcech. Jinak řečeno učíme se vidět Stvořitele tím, že rozjímáme o kráse jeho stvoření. Odhalujeme tak ruku Umělce v podivuhodném díle, se kterým se setkáváme na každém kroku. Náš rozum poznává Boha osobního, nekonečně dobrého a moudrého, mocného a věčného prostřednictvím přírody; je to Ten, který jediný svou obrovitostí přesahuje svět a současně je ve svém stvoření co nejtěsněji a nejučiněji přítomen. Boží Syn nás naučil vidět ruku Otce v kráse polních květů, v nebeském ptactvu, v noci poseté hvězdami, na poli připraveném ke žni, ve tváři dítěte a v potřebách druhých. Pokud pozorujeme přírodu s čistým srdcem nezastřeným pověrami, uvidíme také Boží tvář, která zjevuje tajemství Otce a lásky. *Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. (Mt5,8)*

Prof. Jan Fischer, CSc., ve své přednášce nazvané *Příroda – první stupeň zjevení vy-*

vrací dosti rozšířený názor, že novověká věda vytlačuje víru a nutí věřící k ústupu do soukromí. Dalším omylem je domněnka, že k obnově a posílení víry je možno dojít jen tehdy, když se oslabí vliv vědeckých poznatků. Jde ovšem o omyl, který ovládá myšlení nejen mnoha vědců, ale i věřících. Na víru se útočí ze stanovisek vědy, na vědu naopak ze skupiny vyznavačů náboženství. Oba proti sobě stojící tábory jsou co do používaných argumentů jednostranné, protože sdílejí obavy o vytlačování vědy vírou a naopak. Jde ovšem o nedorozumění plynoucí z rozdělení obou pohledů na svět, jako by stály proti sobě a netvořily původní jednotu. Proto jsme i dnes svědky vzájemných útoků z obou stran, které poškozují obě strany zdánlivého sporu a ztěžují dorozumění a spolupráci. Poustevník sv. Antonín to vyjádřil jasně, když řekl: *Mou knihou je stvořený svět. Tato kniha leží stále přede mnou, kdykoli se chci zhloubat do Božího slova.*

Foto: P. Wojciech Zubkowicz SAC

Jako zástupce rozumně uvažujících vědců jmenujme např. Alberta Einsteina, který viděl v řádu přírody cosi božského, a proto uvažoval: *Projevy nejhlubšího rozumu a nejzářivější krásy jsou našemu rozumu dostupné jen ve svých nejjednodušších formách... V zákonitosti přírody se totiž objevuje tak úžasný rozum, že veškerá logika lidského myšlení a konání je proti tomu jen slabým odleskem. Obdivuje proto harmonii zákonitostí přírody a je naplněn hlubokou vírou v rozum stavitelů světů a touhou po poznání třeba i jen nepatrného odlesku rozumu zjeveného v našem světě.*

Situaci současného světa můžeme přirovnat k lidem uzavřeným v Platonově temné jeskyni, s matným odleskem plamenů na protilehlé stěně, když mají za zády neviditelný zdroj světla; tím nevidí jeden druhého ani sebe, pouze hru stínů jako jedinou skutečnost, která je pouze utvrzuje v omylu, že jde o jedinou realitu. Proslýchá se pouze, že mimo jeskyni existuje skutečný svět, že je možné se osvobodit od přitmě a vyjít ven, ale jejich oči jsou natolik zaslepeny, že se rukama i nohama bránili, když se někdo zvenku vrátil, aby je osvobodil.

Přírodní zákony nic nevysvětlují, popisují jen pravidelnosti přírodních jevů. Pro věřícího je skutečnost, že vše, co Bůh stvořil, je dobré, základní jistotou, už proto, že při vnímání přírody se setkává s krásou a dobrem, které převažují nad zlem všeho druhu. Proč tomu tak je, poznáváme z Božího zjevení, když se učíme chápat nižší hodnoty z vyšších, a nikoli obráceně. Tak poznáváme moc lásky, která nese tento svět a naše bytí, neboť pouze ona může zachránit člověka i lidstvo před zoufalstvím a zánikem. V tom je síla pravé křesťanské naděje, která prostupuje vše stvořené včetně přírody.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

Chvála Stvořiteli

Chválím Tě, Bože, ze všech sil,
chválím Tě, co jen mohu,
že jsi nás na zem postavil
a slunce na oblohu.

Chválím Tě za vše stvoření,
za květ i křídlo ptací,
za vznik i zázrak zrození,
za skon i slzu k pláči.

Chválím Tě denně chválou chval,
ať zní nad smutku stonem,
žes lidu svému ukázal
zákon i v nezákonném.

Chválím Tě, Bože, zas a zas
a s vděčností se skláním,
že smí ten Adam s Evou v nás
blíž přimknout se k Tvým dlaním.

Helena Kohoutová
(1905 – 1999)

Foto: www.sxc.hu

KRÁSA STVOŘENÍ

jako cesta k životu s Bohem u karmelských mystiků

*„Tolik jsem milovala hory,
které mi svědčily o Něm,
avšak věřte mi, moje drahé,
horizont Karmelu je ještě
krásnější: je nekonečný.
V dobrém Bohu nalézám
všechna údolí, všechna jezera,
všechny výhledy.“*

Bl. Alžběta od Trojice

Když dokončíme výšlap na nějaký vrchol, k němuž jsme se vydali, můžeme se věnovat různým věcem: někdo hledá místo, kam si sednout, aby si odpočinul, jiný se začne občerstvovat jídlem a pitím, další se pustí do družného hovoru s těmi, kdo jej cestou doprovázeli. Je-li však člověk alespoň trochu vnímavý vůči kráse přírody, to první, co udělá, je, že se rozhlédne po kraji a zašeptá: „To je nádhera!“ A pokud je dotyčný turista věřící, pomyslí si možná: „Bože, jak jsi veliký!“

Tato poslední úvaha je naprosto opodstatněná, není ovšem nikterak samozřejmá. Kde se rodí a jak se rozvíjí? A jakým způsobem může napomáhat prožívání Boží přítomnosti v našem životě? Vstupme na chvíli do školy karmelských mystiků a učme se od nich nacházet Boha v krásách přírody.

OD KRÁSY PŘÍRODY K BOHU

Stačí se začíst do prvních stránek *Dějin duše* svaté Terezie z Lisieux, abychom si hned povšimli, jak vzácnou knihou o Bohu byla pro tuto světici příroda. Když se zamýšlí nad rozdílnými povoláními v církvi, píše: „Ježíš mě poučil o tomto tajemství.

Dal mi před oči knihu přírody a já jsem pochopila, že všechny květiny, které stvořil, jsou krásné, že nádhera růže a bělost lilie neodnímají vůni fialce nebo úchvatnou prostotu sedmikrásce... Pochopila jsem, že kdyby všechna malá kvítka chtěla být růžemi, přišla by příroda o svou jarní výstroj, pole už by nebyla poseta pestrými květinami... Tak je tomu i ve světě duší, který je zahradou Ježíšovou. Chtěl vytvořit velké světce, kteří mohou být přirovnáni k lilím a růžím. Ale vytvořil také menší, a ti se musí spokojit s tím, že jsou sedmikráskami nebo fialkami, že jsou určeni, aby byli potěchou pro oči Pána Boha, když si je položí k nohám. Dokonalost záleží v tom, aby-

chom plnili jeho vůli, abychom byli tím, čím On nás chce mít...“ (Rk A 2v; AS 16).

Ještě výrazněji o této Tereziině schopnosti „číst v knize přírody“ vypovídá její popis návštěvy Trouville: „Nikdy nezapomenu, jaký dojem na mne udělalo moře. Nemohla jsem se ubránit, abych se na ně ustavičně nedívala. Jeho velebnost, hukot jeho vln, všechno mluvilo k mé duši o velikosti a moci Pána Boha. (...) Večer, v hodinu, kdy se slunce zdá koupat v nesmírných vlnách a nechává za sebou světelnou brázdu, šla jsem si sednout docela sama na skálu s Pavlínou. (...) Dlouho jsem pohlížela na tuto světelnou brázdu, obraz milosti, jež osvětluje cestu, kterou má proplout malá loďka s půvabnou bílou plachtou... V blízkosti Pavlíny jsem si předsevzala, že se duši nikdy nevzdám z Ježíšova dohledu, aby pokojně plula k nebeské vlasti!...“ (Rk A 21v-r; AS 51).

Podobnou duchovní učenlivost při obdivování krás přírody vykazuje i Alžběta od Trojice. V jednom ze svých dopisů píše na-

příklad: „Jsme na venkově uprostřed jedlových lesů, v pravých Thébách, a travíme celé dny venku: člověku dělá tak dobře být uprostřed lesů! Bereme si ven knihy a práci a vracíme se jen na jídlo. Chtěla bych vás mít zde, abych s vámi sdílela svou samotu, neboť zde žijeme zcela jako poustevnice. Navzdory tomu jsem se ani na chvíli nenudila, je tak dobré žít klidně na venkově“ (dopis z 12. srpna 1899 Marii-Luise Maurellové). Příznačné jsou i popisy krás přírody v jejích básních nebo to, jak ráda přijížděla do Lurd, které pro ni byly „koutkem nebe“.

PŘÍRODA JAKO CESTA K USEBRÁNÍ VE VNITŘNÍ MODLITBĚ

O tom, že a jak je možné číst v „knize přírody“ o Bohu, ale píše už svatá Terezie z Avily, duchovní matka obou francouzských karmelitek. Ve své *Knize života* uvádí například: „Prospívalo mi dívat se na krajinu nebo vodu, na květiny; v těchto věcech jsem nacházela připomínku Stvořitele, chci říci, že mě probouzely a usebíraly a sloužily mi jako kniha“ (Ž 9,5).

Příroda byla tedy pro reformátorku Karmelu vynikajícím prostředkem k usebrání, jež je nezbytné k tomu, aby se člověk dokázal po delší dobu věnovat vnitřní modlitbě. Ve *Vnitřním hradu* Terezie dodává: „Nenacházím nic příhodnějšího, čím bych objasnila některé záležitosti ducha, než přírůbek k vodě. A vzhledem k tomu, že vím málo a vynalézavost nepomáhá a mám tak ráda tento živel, že jsem si jej všimla s větší pozorností než jiných věcí, neboť ve všech, které stvořil tak velký a tak moudrý Bůh, je jistě skryto hodně tajů, jimiž si můžeme prospět, a tak to dělají ti, kdo tomu rozumějí. I když osobně se domnívám, že v každé drobnosti, kterou Bůh stvořil, je mnohem víc, než čemu se z toho obvykle

SV. TEREZIE Z AVILY
(1515–1582)

rozumí, i kdyby se jednalo o jediného mra-
venečka“ (4H 2,2).

Proto také radí jedné z převorek: „Vždy
dbejte spíše na výhled než na to, abyste byly
v dobrém místě, a na to, abyste měly za-
hradu, je-li to možné“, protože „mít zahradu
a výhled je pro náš způsob života velká věc“
(dopisy z 8.–9. února a z 3. dubna 1580
matce Marii od sv. Josefa).

PRIVILEGOVANÁ CESTA, NIKOLI VLASTNÍ CÍL

I svatý Jan od Kříže kladl na tento aspekt
důraz. Z jeho života víme, že jako předsta-
vený často vodíval své spolubratry rozjímat
do přírody, kde bratři začínali hodinu
vnitřní modlitby společně a pak se rozchá-
zeli na různá místa, aby se v kráse přírody
a v samotě snáze usebrali a niterně roz-
mlouvali s Bohem.

I ve svých dílech tento mystický učitel ví-
cekrát zdůrazňuje význam krásy stvoření

pro duchovní život, zejména pro vědomé
prožívání Boží přítomnosti. Jsou to ale ze-
jména komentáře ke třetí a páté strofě *Du-
chovní písně*, které nejlépe představují jeho
přístup k vnímání krás přírody. V páté
strofě zpívá: „Tisíce půvabů rozesel, / pro-
šel chvatně těmito háji, / a zkrášlil je po-
hledem / a svou pouhou podobou / je oděl
svou krásou.“ A následně své verše kome-
ntuje takto: „Bůh stvořil všechny věci s vel-
kou snadností a krátkostí a zanechal v nich
jakousi stopu toho, čím je, nejen tím, že
jim dal bytí z ničeho, nýbrž i že je obdaro-
val nesčetnými půvaby a schopnostmi,
když je zkrášlil obdivuhodným řádem
a dokonalou závislostí, jakou mají jedny
na druhých. (...) Projít háji znamená stvo-
řit živly, jež zde nazývá háji. Jimi, jak říká,
prošel rozsévaje tisíce půvabů, protože
všechny tvory ozdobil, takže jsou pů-
vabné. Ba navíc rozesel v nich tisíce pů-
vabů, když jim dal schopnosti, aby mohli

SV. JAN OD KŘÍŽE
(1542–1591)

SV. TEREZIE Z LISIEUX
(1873–1897)

spolupůsobit při plození a zachovávání
jich všech. A říká, že prošel, protože tvo-
rové jsou jako stopa Boží chůze, v níž se
sleduje jeho velikost, moc a moudrost
a ostatní božské vlastnosti. A říká, že tato
chůze byla chvatná, protože tvorové jsou
menšími Božími díly, která učinil jako mi-
mochodem; protože větší, v nichž se zjevil
a jichž si více hleděl, bylo vtělení Slova
a tajemství křesťanské víry, a ve srovnání
s nimi byla všechna ostatní učiněna jako
mimochodem, ve spěchu“ (DP 5,1.3).

Z poslední citované myšlenky je tak
zřejmé, že krása přírody je pro Jana sice ces-
tou k Bohu, a to privilegovanou, nejedná se
však o vlastní cíl duchovního života, kterým
je sjednocení lásky s Bohem v Kristu. Ještě
zřetelněji to plyne z obrazu, jehož užívá re-
formátor Karmelu ve třetí strofě téhož díla:
„Nakolik se k hledání Boha vyžaduje srdce
obnažené a silné, osvobozené od všech zel
i dober, jež nejsou čistě Bohem, duše mluví
v tomto a v následujících verších o svobodě

a síle, kterou má mít, aby jej hledala.
A v tomto říká, že nebude trhat květy, na
které přijde na této cestě; míní jimi všechna
zalíbení, uspokojení a rozkoše, jež se jí
mohou v tomto životě nabízet a jež by jí
mohly zabránit v putování, pokud by je
chtěla trhat a připustit; jsou trojího druhu:
časné, smyslové a duchovní“ (DP 3,5).

Krásu stvoření je tak potřeba nahlížet
jako mimořádně účinný prostředek k vědo-
mému prožívání Boží přítomnosti, jako
stopy Stvořitele, k nimž ale člověk nesmí
bezmezne přilnout, jinak by se z nich stala
spíše reálná překážka na cestě k Bohu než
skutečná pomoc. Obdivujeme-li tedy krásy

BL. ALŽBĚTA OD TROJICE
(1880–1906)

přírody, neopomeňme jim ve svém duchov-
ním životě přisoudit onu vznešenou a záro-
veň jasně vymezenou úlohu, jež mají mít:
totiž, aby nám byly stopami krásy a veli-
kosti Stvořitele, ale abychom se díky nim
nepřimkli k tvorům, nýbrž k Bohu, od ně-
hož pocházejí jako láskyplný dar.

P. Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

ODKUD JSME PŘIŠLI, KDO JSME A KAM JDEME?

Když se obracíme do minulosti, nacházíme pozůstatky předků: zámky, hrady, staré obrazy, zlaté mince. Ještě dál v minulosti jsou pyramidy, egyptské hrobky, sem tam nějaký nástroj. Ještě dál pěstní klíny, malby v jeskyních, lebky, kosti a zuby. Dál už jen kosti a zuby, žádný nástroj, žádná stavba, pusto a prázdno, lebky, kosti a zuby, které se čím dál tím víc do minulosti až k nerozeznání podobají těm zvířecím. A pak jen úlomky lebek a zuby. Čím víc věcem rozumíme, tím víc jsme udiveni svou podobností s ostatními zvířaty. Máme skoro stejný genom, vypadáme podobně jako ostatní savci, kojíme svá mláďata mlékem jako oni, kostru máme skoro stejnou jako lidoopi a se šimpanzi toho máme víc společného, než toho, co nás rozděluje. Kdyby sem přiletěl mimozemský zoolog a vykopal by ze země kostru člověka a kostru gorily, nezaváhal by zřejmě ani na okamžik a zařadil by je do jednoho zoologického rodu. V madridském muzeu jsem obě kostry viděl ve vitrínách vedle sebe, vypadaly skoro stejně. Gorilí měla menší, ale silnější lebku a robustnější kosti, lidská kostra byla gracilnější.

Z koster se nedalo nijak vyčíst, že jeden druh staví univerzity, kostely a umělecké galerie a druhý ne. Pohled na lebky nijak nenaznačoval, že v jedné (je poukaz na prostor uvnitř lebky správný?) se zrodila

schopnost svobody, vůle, užívání jazyka, sebereflexe, umění, a ve druhé nikoli. Pohled na lebky nenaznačoval, že jeden z druhů bude schopen postavit vatikánský chrám, a druhý ne, že uvnitř jedné z nich se jednou zrodí fuga d-moll, a ve druhé ne.

Ať jsme ateisté nebo věřící, měli bychom se divit, když sledujeme evoluci člověka z opačné strany, z minulosti do přítomnosti: máme lebky a zuby a směrem do přítomnosti jich máme víc a víc, pak je máme doprovázeny kamennými nástroji a pak jeskynními malbami a soškami z hlíny. Možná, že spolu se soškami jsme se z hlíny země probudili my sami, jako první jsme prorhli závoj vědomí a začali se ptát. Lípy před mojí farou jsou mnohem starší než rod *Homo*, rok co rok vykvétou, vůni přilákají včely a vytvoří stovky okřídlených semen, z nichž vyrostou nové lípy. Lípy jsou, ale nevědí, že jsou, u lípy, zdá se, není nikdo doma (Dennet, D., *Druhy myslí. K pochopení vědomí, Academia, Praha 2004*). Je to život, ale, zdá se, není to život vědomý. U nás lidí je někdo doma. Klademe si otázky a ptáme se, naše srdce je neklidné, přemýšlíme, jaké jednání je to správné. Etika se zrodila společně se svobodou, etika se narodila ve chvíli, kdy si první tvor poprvé uvědomil, že lze jednat ještě i jinak.

Úryvek knihy Marka Váchy
„Místo, na němž stojíš, je posvátná země“
(Cesta 2008)

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilkyl@kna.cz, www.ikarmel.cz

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM /3

■ Naděje nekľame. Ta Pánova! Kolikrát jen v našem životě pohasnou naděje, kolikrát jen se neuskuteční touhy, které nosíme v srdci! Naše křesťanská naděje je mocná, jistá; je pevná na této zemi, po níž jsme Bohem povoláni kráčet; je otevřena k věčnosti, protože se zakládá na Bohu, který je vždycky věrný. Nesmíme zapomínat, že Bůh je vždycky věrný, Bůh je vždycky věrný nám. Byt vzkříšení s Kristem skrze křest, darem víry, k dědictví, které nepomijí, nás vede, abychom více hledali věci Boží, více mysleli na Boha, více se modlili. Křesťansky existovat neznamená jen dodržovat příkázání, nýbrž přebývat v Kristu, jednat jako On, milovat jako On a nechat Jej, aby převzal náš život, změnil jej, přetvořil a osvobodil z temnot zla a hříchu. (10. 4. 2013)

■ Svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme oddělení od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením, a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už neuvidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich oči, zůstává Ježíš stále s nimi. (17. 4. 2013)

■ Drazí bratři a sestry, kéž v nás vyhlídka na poslední soud nikdy nevyvolává strach, ale spíše nás vybízí, abychom lépe žili přítomnost. Bůh nám milosrdně a trpělivě dává čas, abychom se Jej denně učili rozpoznávat v chudých a maličkých, přičiňovali se o dobro a bděli v modlitbě a lásce. Kéž nás Pán na konci našeho života a dějin shledá dobrými a věrnými služebníky. (24. 4. 2013)

■ Duch Svatý je nevyčerpatelným zdrojem života Božího v nás. Člověk v každé době a kdekoli touží po plném a krásném životě, spravedlivém a dobrém životě, kterému nebude hrozit smrt, ale který bude moci dozrát ke své plnosti. Člověk je jakýmsi pocerstným, který prochází pouštěmi života, žízni po živé, pramenité a svěží vodě, schopné utišit jeho hlubokou touhu po světle, lásce, kráse a pokoji. Všichni tuto touhu vnímáme! A Ježíš nám dává tuto živou vodu, jež je Duchem Svatým, který vychází z Otce a kterého Ježíš vlévá do našich srdcí. (8. 5. 2013)

Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane,
tobě patří chvála, sláva, čest a každé dobrořečení.
Náleží jen tobě, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Buď pochválen, můj Pane,
spolu se vším svým stvořením,
především s panem bratrem Sluncem,
jenž je dnem a skrze něhož nám dáváš světlo.

A on je krásný a září velikým jasem;
tvým, Nejvyšší, je obrazem.
Buď pochválen, můj Pane, za sestru Lunu a za hvězdy,
na nebi jsi je stvořil jasné, vzácné a krásné.

Buď pochválen, můj Pane, za bratra vítr,
za vzduch a oblaka, za jasnou oblohu a každé počasí,
jímž dáváš svým tvorům obživu.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru vodu,
která je moc užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
Buď pochválen, můj Pane, za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný, veselý, silný a mocný.

Buď pochválen, můj Pane, za naši sestru, matku Zemi,
která nás živí a stará se o nás
a vydává rozličné plody s pestrými květy a bylinami.

Buď pochválen, můj Pane, za ty,
kdo odpouštíš pro tvou lásku a snášejí křehkost a trápení.
Blaze těm, kdo to snášejí pokojně,
neboť tebou, Nejvyšší, budou korunováni.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla,
které žádný živý člověk nemůže uniknout.

Běda těm, kdo zemřou ve smrtelných hříších;
blaze těm, které nalezne ve shodě s tvou nejsvětější vůlí,
protože druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána a dobrořečte mu,
děkujte mu a služte mu s velkou pokorou.

PÍSEŇ BRATRA SLUNCE

sv. František z Assisi

PO 15. HODINĚ SE OBJEVIL BÍLÝ KOUŘ

ROZHOVOR S MARIÍ
ELENOU BERGOGLIO,
SESTROU SVATÉHO
OTCE FRANTIŠKA

Marie Elena
Bergoglio

Od chvíle zvolení vašeho bratra, kardinála Jorge Mario Bergoglio, nástupcem sv. Petra, se váš život velice změnil...

Změnil se velice. Od momentu prohlášení, že se arcibiskup Buenos Aires stal papežem, začal velký zájem o mou osobu. Po celou dobu, z mnoha stran světa přijíždějí novináři setkat se se mnou a popovídat si. Stále zvoní telefon. Jedině v noci je trošku klid, od rána ale telefon znovu zvoní a nepřestává do pozdního večera. Musím tady ale říct, že přesto, že po tolika dnech se to stává už opravdu unavujícím, mám radost, že tak můžu říct pár slov o mém bratru papežovi. To Bůh mi dává sílu.

Kdy jste se dozvěděla, že váš bratr byl zvolen papežem?

Doma mám často zapnutou televizi. Tehdy, toho odpoledne 13. března, jsem konala běžné každodenní domácí povinnosti a pozorovala přitom zprávy z Vatikánu. Jak už víme, po 15. hodině (19 hod. evropského času) přišla zpráva, že se nad Sixtinskou kaplí objevil bílý kouř, symbol zvolení papeže. Přiblížila jsem se k televizi, ale tehdy mě ani nenapadlo, že Jorge, můj bratr, mohl být zvolen. V očekávání na objevení se Sva-

tého otce jsem si povídala se svým nejstarším synem. Samozřejmě, měla jsem svá očekávání. S ohledem na náš kontinent jsem myslela spíše na volbu kardinála z Brazílie.

Jak jste zareagovala, když se ukázalo, že se papežem stal váš bratr?

Když se na balkonu vatikánské baziliky objevil jeden z kardinálů a oznamoval jméno nového papeže, jediné, co jsem uslyšela, byla slova: „Jorge Mario“. Dojetím už jsem potom nic neslyšela, ani příjmení, ani jméno, které si zvolil. Rozplakala jsem se a ani nevím, jak dlouho to trvalo. Radost se prolínala s reflexí. V prvním okamžiku jsem dokonce pomyslela: „Chudák, že se mu to stalo. Církev na celém světě bude mít na krku.“ Věřím ale, že Bůh mu dá sílu. Musím se ale ještě jednou přiznat, že mě ani nenapadlo, že by můj bratr mohl být zvolen za Svatého otce.

Papeže Františka poznáváme jako člověka modlitby, velice citlivého, skvělého kaplana a arcibiskupa. Jaký význam ve vytváření těchto vlastností sehráli ve vašem dětství rodiče?

Naši rodiče nám především předali solidní víru a vždy byli velmi blízko církvi.

Každý z nich svým příkladem života a angažovaností v naší výchově dokazoval, jak moc jsme pro ně důležití. Moji bratři pomáhali ve farnosti stejně jako rodiče, kteří se angažovali v životě farnosti. Teď vidím, že největší význam pro nás měl příklad milujících se rodičů.

Jaký byl váš bratr v době dětství?

Mezi námi je dost velký věkový rozdíl – jedenáct let. Proto z vlastní zkušenosti nevím, jakým dítětem byl Jorge, jenom něco z rodinných vyprávění. Ale pamatuji si ho jako mladého muže. Byl normálním klukem, měl svou skupinku přátel, když chodil do školy. Měl velký smysl pro humor a vždy byl radostný. Měl velice rád fotbal, což mu zůstalo dodnes. Jako správný Argentinec je také sportovním fanouškem. Jeho oblíbeným sportovním klubem je San Lorenzo z Buenos Aires.

Jak vzniklo povolání ke kněžství Svatého otce Františka? Kdy se rozhodl, že vstoupí do řádu jezuitů?

Protože jsem byla mladší, byla to pro mě jen informace. Věděla jsem, že je to samozřejmě jeho osobní rozhodnutí. Z důvodu mého mladého věku to pro mě v podstatě znamenalo, že bratr nebude s námi doma. Ostatní členové rodiny jeho rozhodnutí přijali dobře. Jorge nastoupil k jezuitům po ukončení školy a získání titulu technika chemie. Do řádu nastoupil ve věku 22 let. Jorge vypráví o této zkušenosti cesty ke kněžství v jedné ze svých knih. Chci zdůraznit, že můj bratr byl velice otevřeným mladým člověkem, měl kamarády a přátele. Zamiloval se do jedné dívky a ona ho milovala také, ale Boží plány byly asi jiné. 21. září, když v naší zemi všichni slavili příchod jara, se měli spolu setkat na pikniku. Jorge se šel nejdříve pomodlit do farního kostela. Tam uslyšel

Mladý Jorge (vlevo) se svým bratrem

hlas povolání ke kněžství. Tento den – pokud se nemýlím – mluvil také se svou dívkou, ale na piknik už nešel. Udělal rozhodnutí. Volil mezi láskou k Bohu a láskou k ženě. A zvolil lásku k Bohu.

Měl Svatý otec nějakého patrona, kterého zvláštním způsobem uctíval?

Jorge je velkým ctitelem sv. Josefa. Pod tímto titulem byla naše farnost ve čtvrti Flores. Také první farnost Jorgeho měla stejný titul. Možná, že toto všechno mělo vliv na jeho úctu ke sv. Josefu.

Vidíme také, že Svatý otec je horlivým ctitelem Matky Boží...

Je to pravda. Každý rok navštěvoval poutní místo Matky Boží v Luján. Je to naše národní poutní místo. Myslím si ale, že obraz Matky

Mladý Jorge

dému z nás. Marie, která dává naději a řeší veškeré problémy člověka, ty duchovní, ale také materiální.

Jakým člověkem a knězem je váš bratr?

Kromě hluboké víry, lásky a delikátnosti, které jsou mu vlastní, je také osobou velice konkrétní, důslednou v tom, co dělá. Naše kořeny jsou v Itálii, v Piemontu, odkud pocházel náš otec. Přestože jsme se tam nikdy nevrátili, můj bratr vždy pamatoval na zemi našich otců. To bylo stále důležité pro vytváření naší totožnosti. Jakmile mohl, setkával se s našimi příbuznými z Piemontu.

My jako rodina jsme si také vždy byli velmi blízcí, dokonce i tehdy, když jsme se nemohli vidět. Můj bratr s námi mohl vždy počítat a my s ním. Bohužel jen zřídka jsme se mohli setkávat, ale často jsme si volali. Slavnosti a svátky jsou pro kněze a biskupy časem služby. Často jsme chodili na mše svaté, které sloužil, a potom byla příležitost setkat se osobně.

Během své služby v Buenos Aires se kardinál Bergoglio věnoval především chudým. Odkud byl ten impulz k takové starosti o ty, kteří žijí na okraji společnosti?

Myslím si, že ta láska k nejslabším a vnímavost pro druhého člověka, který trpí, mají svůj původ v našem rodném domě a potom v pastorační práci, během které měl podíl na

těžkých zkušenostech chudých lidí. Osamělí a potřební jsou vždy mezi námi, ale my je často nechceme prostě vidět. On je ale nejen viděl, nacházel, ale také se s nimi dokázal dělit o jejich starosti a utrpení.

Svatý otec vidí v každém trpícího Krista...

Kontakt s každým člověkem, a zvláště s tím, který trpí, je pro něho velmi důležitý. Podstatné je, aby byla církev přítomna mezi chudými. Bohužel dnes žijeme ve zvláštním světě, ve kterém není snadné zasévat takové hodnoty, jako je milosrdenství, a starat se o lidi vyloučené na okraj společnosti. Přesto se ale můj bratr nikdy nevzdal. Setrval a pomáhal opuštěným, nemocným, chudým. Dává nám hodně příkladů k následování. Jsem si jistá, že jako papež bude nadále jednat stejně. Na nás záleží, zda ty příklady přijmeme a odpovíme na ně pozitivně, zda v trpících uvidíme Krista. My se také musíme změnit.

Jorge Maria Bergoglio (druhý zleva) se svou rodinou. Vedle maminky vlevo sedí Maria Elena Bergoglio

Jak jste přijala volbu jména „František“?

Je to velmi symbolické. Ukazuje na vše, co činil během své pastorační služby, kněžské a biskupské, a během celého svého života. Všichni potřebujeme proměnu. Vidím, že nový papež ještě více otevírá dveře církve chudým. Ale to my všichni se potřebujeme změnit, potřebujeme citlivost, angažovanost pro ostatní. Bez toho mohou veškerá gesta a výzvy zůstat neplodné.

Co bychom měli přát Svatému otci?

Aby zakusil, že my, obyčejní lidé, chceme a dosahujeme vnitřní proměny. Abychom – jak říká – všichni vzali kříž a společně ho nesli. Abychom pamatovali na modlitbu, protože bez ní jsme bezmocní.

Děkuji za rozhovor, Agnieszka Gracz

Santa Maria Desatadora de Nudos (Matka Boží rozvazující uzly)

Přeložil P. Wojciech Zubkowicz SAC

Prevzato: „Nasz Dziennik“, č. 70 (4609),

23–24. 03. 2013,

www.naszdziennik.pl

Nasz Dziennik

❖ Kardinál Schönborn z Vídně vzpomíná, že když nově zvolený papež oznámil kardinálům své jméno, viděl, jak se rozzářil obličej kardinála Odilo Scherera ze Sao Paulo.

Arcibiskup Vídně připomněl, že krátce před volbou papeže, 3. března, se setkal s kardinálem Scherem v Assisi, kam se oba přijeli pomodlit k hrobu sv. Františka za dobrou volbu papeže. Při té příležitosti přemýšleli, jak je to možné, že dosud ještě nebyl papež, který by se jmenoval František.

❖ Papež František má svého tajemníka, kterým je kněz z Malty, Mons. Alfred Xuereb. Když byl ještě Svatý otec arcibiskupem Buenos Aires, sám hlídal kalendář schůzek a povinností. Vedl velmi

uspořádaný způsob života. V noci spal pět hodin, od 23.00 do 4.00 hod. Po obědě měl 40 minutovou siestu. Papež umí vařit, rád poslouchá hudbu a zvláště má rád klasickou literaturu. Nepoužívá internet, kromě elektronické pošty.

❖ Papež rád poslouchá hudbu, ale sám nezpívá, ani během liturgie. Důvodem je zdravotní problém. Ve věku 21 let měl Jorge Mario Bergoglio vážný zápal plic a z toho důvodu měl odstraněnou horní část pravé plíce. Důsledkem je krátký dech, takže ani při mluvení není hlas Svatého otce příliš silný. Kromě toho Svatý otec přiznává, že zpívá strašně falešně.

❖ Papež František překvapuje svou bezprostředností. Několik dní po zvolení zavolal osobně do Buenos Aires a překvapenému prodávaci časopisů a novin oznámil, aby zrušil jeho předplatné. Po zvolení papežem, už jako Svatý otec, se zastavil v hotelu, kde byl před konkláve ubytován, aby osobně zaplatil za svůj pobyt. ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

BOŽÍ OBRAZ

JAK SE NÁM HO DAŘÍ ODKRÝVAT

Máme za sebou velikonoční dobu, kdy jsme si zvykli slyšet radostné aleluja ze všech stran sakrálních prostorů a v různých částech liturgických obřadů. Síla jeho výpovědní hodnoty je tedy velká. Kdybychom se vydali zpět proti proudu toku tohoto zpěvu, dojdeme k jeho prameni – ke kříži. Zde narážíme na jeden z velkých Božích paradoxů – kruté smrti a oslavy vítězství. Máme tedy co do činění s logikou „ne z tohoto světa“.

Otevřené Ježíšovo srdce konstatuje na jedné straně neodvratitelnou skutečnost smrti. Na druhé straně krev a voda vylévající se z rány dává nový život nadpřirozených kvalit člověku, který se nesprávným zacházením se svobodou uchýlil do stínu zla, nemoci a smrti. Mnohým z nás se při tomto popisu vynoří před očima obraz Božího milosrdenství s celým bohatstvím prvků, které chtějí vyprávět o tom jediném a nejdůležitějším: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna.“ (Jan 3, 16) Ano, při pohledu na kříž nahlížíme hluboko do tajemství Boha. Díky Kristovu svědectví se nám Bůh ve své lásce stává čitelným. Ta láska v sobě nese rány, které nemohou na obraze chybět, ale zraněná ruka je zároveň připravená žehnat a udílet odpuštění. Také na nohou vidíme krvavé skvrny, ale ani nohy nespočívají v nečinnosti, nýbrž vycházejí vstříc člověku, který by sám prvotního gesta smíření nebyl schopen. Kontrast

*Komunita sester
ve Dvoře Králové n. L.*

světla a tmy zdůrazňuje pravdu, že se Bůh ve svém milosrdenství snížil do světa zastřeného tmou, prošel jím a přinesl záři naděje v předurčení k životu novému, jasněmu, k životu Božího dítěte.

Nicméně ta čerň tu stále je, byť v pozadí, byť v druhotném sledu při letmém pohledu na reprodukci obrazu Milosrdného Ježíše. Tato pravda přesně odpovídá realitě světa, ve kterém se nacházíme. Vždyť „celé tvorstvo zároveň sténá a trpí až doposud“ (Řím 8,22) a „nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě“ (Řím 8,19). Náš obraz nechce nijak svádět k dualismu, ale s přítomností tmy, slabosti, hříšnosti a porušitelnosti na jedné straně a přítomností nového života ve svobodě předurčeného k vítězství a životu ve slávě Boží musíme počítat jak v životě každého z nás jednotlivě, tak v celém řádu stvořeného světa a tak i v celé společnosti, která nás obklopuje.

Protože světlo zvítězilo, lépe se zachází se tmou. Zakladatelka Kongregace sester Matky Božího milosrdenství Tereza Potocká přikládala velkou důležitost rozvíjení dobra v srdcích svých chovatek a tím zmenšování prostoru pro nesprávné a nedůstojné chování, pro které se ony dívky ocitaly pohrdány na okraji společnosti. I dnes máme my sestry v Řeholních pravidlech po-

psáno milosrdenství pomocí citátu z encykliky Jana Pavla II. Dives in misericordia jako „dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku“. (DM 6) Každý člověk je nositelem dobra, je adresátem Boží otcovské lásky, která mu byla projevována už v den stvoření a nově pak Ježíšovou smrtí na Kalvárii. (srov. RH 9)

Takto chápaná pravda o důstojnosti člověka se stává východiskem pro apoštolskou práci sester našeho řeholního společenství. Od začátku, který má své místo před 150 lety, se zaměřovala na osoby postrádající vědomí své hodnoty, která plyne ze stvoření – Bohem a k Božímu obrazu. Mnohé ženy a dívky podléhaly lákadlům laciného získání atraktivity, hmotného zajištění, příjemného životního stylu. Teprve po zjištění prázdnoty a smutku plynoucího z používání hříšných prostředků nacházely útočiště v tzv. Domech milosrdenství zakládaných našimi sestrami. Tady se v prvé řadě kladl důraz na odkrývání krásy Božího obrazu v duších oněch zbloudilých osob.

Dnes má pomoc lidem nacházejícím se v morální bídě jistě jinou tvář a formu, ale stále též cíl. V České republice se sestry na svém působišti ve Dvoře Králové n.L. věnují dětem a mládeži, která se pro obtížnost sociálního začlenění, nižší úroveň intelektuál-

*Sestry se věnují mladým,
aby Boží obraz v nich zářil*

*Každý člověk
je nositelem dobra*

ních schopností, etnickou příslušnost či hodnotový systém ocitla jaksi mimo. Doma se s nimi příliš nepočítá, ve škole a kolektivu vrstevníků také ne. Takovéto osoby mohou v odpoledních hodinách přijít do Klubu, kde jsou nejen akceptovány, ale i zahrnuti pozorností. Tady na ně čeká vždy někdo, kdo je má rád bez ohledu na úspěšnost a produktivitu. Zároveň jsou zapojovány do běžných činností tak, aby zakusili radost z práce, z dobře prožívaných vztahů, ze služby, aby objevili své talenty a s odvahou se je naučili využívat. Naším úkolem je tedy pomoc při odkrývání nánosů, které zabraňují zazářit Božímu obrazu v plném jeho potenciálu. Sestra Serafina Kukulská vzpomíná, jak si s obtížností úkolu poradila naše spolusestra – sv. Faustyna Kowalská: „Sestře Faustyně

byla vyznačená práce v Derdách v kuchyni. Byla tam sama s jedním děvčetem – kajícínicí, velice těžkou osobou, se kterou nikdo nikde nechtěl spolupracovat. A právě ona se díky blízkému kontaktu se sestrou Faustynou změnila k nepoznání. Takový tichý, ale Boží vliv měla na hříšné duše.“

Radostné aleluja pro nás sestry není spojeno jen s liturgickými Velikonocemi. Radost se dere z našich srdcí vždy, když dobro vítězí, být v malých drobných úkonech a situacích všedního dne, když nechává zazářit Tomu, který jediný je Dobrý. Moc bychom si přály, aby nás tento způsob Boží přítomnosti nenechával bez odpovědi. Spolu se sestrou Faustynou chceme svým životem stvrzovat: „Všechny lidi miluji proto, že v nich vidím Boží obraz.“ (Dn 373)

S. M. Ludmila Matysková ■

Kongregace sester

Matky Božího milosrdenství

Dobrovolníkům a členům sdružení Faustinum a všem, kterým je blízká spiritualita Božího milosrdenství, nabízíme možnost prožít čtyřdenní

EXERCICIE

pod vedením sester Kongregace Matky Božího milosrdenství ze Dvora Králové n. L.

Místo: fara Jaroměřice n. Rokytnou Poděbradova 551 Jaroměřice nad Rokytnou

Termín: 7.–11. srpna 2013 (začátek ve středu v 18 hod., zakončení nedělním obědem)

Cena: 950 Kč

Přihlášení: do 15. 7. 2013

Na adrese: kmbm@seznam.cz nebo tel. 733 611 504

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3, 30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA V ČESKÉ REPUBLICE

Štefánikova 952, 544 01 Dvůr Králové n/L.

„...MÉ SRDCE SE Z TOHOTO SVÁTKU RADUJE“

V neděli 7. dubna 2013 se ve Slavkovicích konal jako každý rok Svátek Božího milosrdenství. Tento rok i přes nepříliš příznivé počasí přijely do Slavkovic stovky věřících, kteří chtěli na tomto místě společně poděkovat Bohu za jeho milosrdenství.

„Toto je kalich mé krve...“

Mši svatou v 15.00 hod. sloužil Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký, který připomněl potřebu důvěřovat v Boží milosrdenství a vzpomněl také na kardinála Tomáše Špidlíka, který jako spirituál bohoslovců v Římě často mluvil o Božím milosrdenství.

Po mši svaté bylo možné vidět promítání o Benediktu XVI., zúčastnit se modlitby Akatistu před ikonou Matky Boží Iverské a na závěr dne se společně pomodlit pobožnost Cesty Světla.

V roce 1931 Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně řekl: „Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49). „Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátil ke zdroji mého milosrdenství. Dávám lidstvu poslední prostředek záchrany – utéci se k mému milosrdenství, mé Srdce se z tohoto svátku raduje.“ (Den. 699, 1517) 30. dubna roku

2000, v den svatořečení sestry Faustyny, ustanovil svátek Božího milosrdenství oficiálně papež Jan Pavel II.

Mons. Jan Vokál

Velikost svátku Božího milosrdenství spočívá v příslibu Pána Ježíše: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699) Je to totiž stejná milost, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Znamená to, že nám Pán dává šanci začít svůj život znovu, jako kdybychom tento den byli zase pokřtěni. ■

BUDETE
MÝMI
SVĚDKYMASAKR
V KOSTELE SV. PATRIKA

Byla neděle 4. července roku 1976. Před dveřmi kostela svatého Patrika v Belgranu v Buenos Aires se shromáždila skupinka věřících. Přestože se blížil čas první ranní mše svaté, kostel byl zavřený a na klepání na dveře fary nikdo nereagoval. Místní varhaník Fernando Savino se proto rozhodl, že se oknem dostane na faru.

Hned poté, co prolezl oknem, uviděl v prvním patře pět těl ležících vedle sebe tváří dolů na koberci červeném od krve. Ve zmasakrovaných lidech poznal tři kněze pallotiny a dva seminaristy, členy místní pallotinské komunity. Zpráva se rychle šířila, bylo možné přečíst si o tom v novinách a sledovat průběh vyšetřování. Pro církev to byla nejkrvavější událost, která se v té době v Argentině odehrála.

PĚT ŽIVOTŮ

Případ rychle získal název „masakr u svatého Patrika“. Lidé vzpomínali na kněze a seminaristy. Vznikly jejich první životopisy.

P. Alfie Leaden se narodil v Buenos Aires 23. května 1919. Jeho rodiče pocházeli z Irska, měli osm dětí. Jeho bratr Guillermo se také stal knězem a potom pomocným biskupem v Buenos Aires. P. Alfie získal vzdělání u irských Sester milosrdenství a v pallotinském semináři v Thurles. Teologická studia v Římě, na která byl poslán, musel z důvodu 2. světové války ukončit v Buenos Aires, kde také v roce 1942 přijal kněžské svěcení. V okamžiku smrti mu bylo 57 let a byl představeným pallotinů v Argentině.

P. Peter Dufau se narodil 19. října 1908 v Mercedes, v provincii Buenos Aires. Rodiče zemřeli a nechali ho se sestrou. Vychovávala je babička a po její smrti Peter vstoupil do řádu pallotinů a jeho sestra se stala řeholnicí. Kněžské svěcení přijal v Římě v roce 1933. Svůj kněžský život zasvětil práci ve školách a v argentinských farnostech. Bylo mu 67 let.

P. Alfie Kelly se narodil 5. května 1933 v Suipacha, v provincii Buenos Aires. Nejmladší ze sedmi dětí vstoupil k pallotinům velmi brzy a studoval v Buenos Aires a v Římě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1957. Byl zodpovědný za formaci studentů, plnil funkci představeného jednoho z diecézních katechetických seminářů a zároveň byl spirituálem Jorge Bergoglia, člověka, který se měl později stát kardinálem Buenos Aires a v současné době papežem Františkem. Když zemřel, bylo mu 43 let.

Salvador Barbeito se narodil 1. září 1946 v Pontevedra ve Španělsku. Když mu byly tři roky, jeho rodiče a sestra se přestěhovali do Buenos Aires. Po ukončení školy pracoval jako katecheta a jako učitel na střední škole. V roce 1974 byl ustanoven ředitelem střední školy. V roce 1975 vstoupil do řádu pallotinů a začal bydlet ve formačním domě pallotinů. Zemřel ve věku 29 let.

Emilio Barletti se narodil 22. listopadu 1952 v pallotinské farnosti San Antonio de Areco. Když mu byly dva roky, zemřel jeho otec. Studoval na katolické univerzitě v Buenos Aires a potom začal právnické studium. Po třech letech se přihlásil k pallotinům. Bylo mu 23 let, když zemřel.

Jedna z kulek symbolicky zasazena v kříži

VYŠETŘOVÁNÍ

Hned po nalezení obětí bylo zahájeno vyšetřování. Zjistilo se, že 4. července kolem jedné hodiny ráno tři mladí lidé Luis Pinasco, Guillermo Silva Julio a Victor Martinez viděli před kostelem sv. Patrika dvě auta. V té době probíhaly v Argentině vnitřní boje. Martinez, jehož otec byl vojákem, v obavě, zda se nechystá útok na jeho rodinu, nahlásil celou věc na 37. policejní stanici. Pár minut potom dorazilo policejní auto a policista Miguel Angel Roman mluvil s lidmi, kteří byli v autech u kostela. Kolem druhé hodiny Pinasco a Silva sledovali, jak skupina lidí se zbraněmi vystoupila z aut a šla do kostela. Na základě prohlášení místa činu a těl obětí vznikl možný scénář, jak vše proběhlo. Vrazi vytáhli své oběti z postelí a shromáždili všechny v jedné místnosti. Tam je drželi kolem hodiny, na základě dokladů zjistili jejich totožnost a zastřelili všechny ranou do hlavy. Poté co duchovní upadli tváří k zemi, stříleli do nich dál, takže v některých tělech bylo nalezeno skoro sedmdesát ran po kulkách. Tím v podstatě vyšetřování končí. Vrazi nebyli nalezeni.

Pohřební mše svatá
za oběti masakru

BLAHOŘEČENÍ A PAPEŽ FRANTIŠEK

Irská provincie pallotínů Matky Boží lásky vznikla v Argentině v roce 1886, kdy první pallotini přijeli do Mercedes v provincii Buenos Aires. V roce 1929 byla pallotinům svěřena péče nad farností sv. Patrika v Belgrano, severní části Buenos Aires. Boží prozřetelnost spojila cesty pallotínů v Argentině s osobou Jorge Mario Bergoglio, dnešního Svatého otce Františka. Už jako student se Bergoglio setkal s Alfiem Kellym, jedním z pěti zastřelených kněží, se kterým studoval a spřátelil se. V roce 1992 se Jorge Bergoglio stal pomocným biskupem a v roce 1998 sídelním biskupem Buenos Aires. V únoru 2001 byl jmenován kardinálem. 4. července 1997 sloužil jubilejní mši svatou v kostele sv. Patrika a v roce 2001, už jako kardinál, předsedal 25. výročí smrti pěti pallotínů. Kardinál Bergoglio zahájil také práce směřující k procesu blahořečení obětí masakru v kostele sv. Patrika, které v současné době stále probíhají.

Slova, která napsal ve svém deníčku několik dní před smrtí P. Alfie Kelly SAC:

„Měl jsem velice hluboký zážitek během modlitby. Během celého dne jsem měl předtuchu nebezpečí ohrožujícího můj život. V noci jsem se vroucně modlil a plakal. Se slzami v očích jsem si uvědomil, že velice miluji život, že můj život a moje smrt jsou dobrovolnou obětí a že ve shodě s Božím plánem plným lásky mají velikou hodnotu. Budu žít nebo zemřu – můj život obětují Bohu. Ale zároveň jsem si vědom toho, že podle možností bych měl život bránit. Pán Bůh mě vezme v hodinu a způsobem, který sám naplánuje, a ne tehdy, kdy bych to chtěl já nebo někdo jiný. Teď jsem nepopsatelně šťastný. Nepatřím už sobě, protože jsem pochopil, že komu mám povinnost patřit. Děkuji Ti, Bože.“

Kostel sv. Patrika v Belgranu

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

NOVOKNĚZ
JE ŽIVÝM
HŁASEM
BOŽÍM

PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ
P. JANA DAVIDA SAC,
PRVNÍHO PALLOTINA Z ČR

Malý Honzík David

V sobotu 11. května 2013, v semináři otců pallotínů u Varšavy v Polsku, přijal kněžské svěcení první pallotin pocházející z ČR P. Jan David. Radost je o to větší, že tato událost se odehrála zrovna v jubilejním roce 50. výročí svatořečení Vincence Pallottiho, zakladatele řádu pallotínů.

Vděčnost Božímu milosrdenství za dar prvního českého pallotina jsme chtěli v sobotu 25. května 2013 projevit také mší svatou, která se uskutečnila ve Slavkovicích za účasti mnoha kněží a věřících. Byli přítomni také představení pallotínů z Polska, Slovenska a z Říma přijel pater František Harelimana, první pallotin pocházející z Rwandy, který pronesl během mše

Kněžské svěcení Jana Davida z rukou kardinála Nycze v semináři pallotínů

Mše svatá ve Slavkovicích nad kostelem

SLAVKOVICE

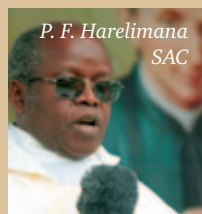
„Toto je moje tělo...“

Společné díkyvdání Bohu

svaté velmi krásné a povzbudivé kázání o kněžství. Ve své promluvě pater Hareli- mana mimo jiné řekl: „Někteří si myslí, že církev slábne a její poselství už není pro novou generaci zajímavé. Někteří se mohou ptát, proč si hezký, silný a inteligentní mladý muž vybral způsob života, který dnes není v módě. O kněžství a zasvěceném životě se říká mnoho věcí, často v protichůdném slova smyslu. Dnes už víme, že totalitní systémy považovaly za cenné dogma materialismus a jejich politickým a sociálním programem byl boj proti náboženství. To, co zůstalo po zhroutení těchto systémů, je praktický ateismus, který se opírá o iluzi soběstačnosti. Lze ji vyjádřit slovy: už není potřeba zápasit o Boha, tvoříme se, jako by neexistoval. Neustále však můžeme vnímat žízeň a hlad po Bohu. V mnoha mladých roste touha po náboženství a po duchovnu takovým způsobem, že církev musí neustále hledat, jak odpovídat na jejich otázky. Ne, církev neumírá. Ježíš řekl, že je postavena na Skále a žádné mocnosti ji nemohou zničit. Církev prožívá období neklidu a zkoušek tak, jak je už zakusila mnohokrát v dřívějších dobách. Ale nakonec můžeme slyšet hlas Ježíše, který nám říká, abychom neměli strach. Novokněz je tedy živým hlasem Božím ke svému lidu, aby neměl strach. Je to viditelné znamení, které nás ujišťuje, že nám nikdy nebude chybět 'chléb života'.“ Na závěr mše svaté zaznělo slavnostní Te Deum, které Jan David „vyzpíval“ na trumpetu.

Dalším „zastavením“ ve společném děkování Bohu byla rodná farnost Jana Davida ve Fulneku, v diecézi ostravsko-opavské, kde sloužil v sobotu 1. června mši svatou, kterou přenášela TV Noe. Kázání během

P. F. Hareliana SAC

Mše svatá pod širým nebem Slavkovic

„Pane, nepřestávej promlouvat v srdcích těch, které zveš ke kněžství...“

„Skrze vkládání mých novokněžských rukou...“

Žehnání ministrantů

Žehnání kněží

Te Deum po mši svaté doprovodil P. Jan na svou trumpetu

mše svaté pronesl pater Slavomír Peklanský, pallotin pracující ve Fulneku, který navázal na to, že pater Jan David rád hraje na trumpetu, a popřál mu, aby byl trumpetou v rukou Boha tak, aby lidé nechválili trumpetu, ale toho, kdo na ní hraje.

Následující den pater Jan David sloužil mši svatou v Lukavci, své rodné obci. Přinášíme vám galerii fotografií z těchto mší svatých a prosíme o modlitbu za pátera Jana Davida SAC.

FULNEK

Požehnání
a poděkování rodičům

LUKAVEC

Slavnostní průvod
k oltáři

Mše svatá v Lukavci

Novokněžské
požehnání věřících

Foto: Wojciech Zubkowicz SAC, Petr Knob, Josef Klézal a archiv ABM

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Pěší pouť
k Božímu
milosrdenství„Věřím v Boha,
věřím Bohu“

Letos, v roce víry, už po páté poputujeme (dá-li Pán Bůh) k Božímu milosrdenství. Je to ročník velkého růstu naší pouti, protože přibudou ke trasám z Fulneku i od Prahy dva proudy: z Hodonína a ze Staré Boleslavi. Nové proudy, to jsou nové možnosti poznávání krajiny, kterou putujeme, ale především nové oblasti a lidi tam žijící zahrnuté do modliteb poutníků.

Modlíme se za Českou republiku, za národy, ke kterým patříme, za každou diecézi, farnost a obec, kterými putujeme. Pěší chůze se modlíme za lidi, které cestou potkáváme, a za sebe navzájem, protože víme, že potřebujeme Boží milosrdenství.

Zveme i Tebe ke společnému putování.

Všechny proudy vychází v sobotu 27. 7. 2013 a přichází v pátek 2. 8. 2013 do Slavkovic u Nového Města na Moravě. Na pátek a sobotu (2. a 3. 8. 2013) zveme do Slavkovic všechny (nejen ty, kteří připutují s námi) na Setkání poutníků. V pátek 2. 8. budeme v 15 hodin ve Slavkovicích slavit Hodinu milosrdenství a v 16.00 mši svatou. Večerní program bude zahrnovat setkání poutníků, nebude chybět společné zpívání k oslavě Boha a sdílení. V noci pak bude příležitost k soukromé modlitbě během adorace v kostele Božího milosrdenství. Místo ke spánku najdeme také. V sobotu v 10.00 budeme slavnostní mši svatou děkovat milosrdnému Bohu za všechny milosti, které nám dává během naší pozemské pouti.

P. Tomáš Kazaňski SAC
koordinátor poutí

Přihlášky a informace:
www.pout.cz
tel. 739 002 737
info@pout.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: 35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydrů č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSÍLÁTE DAR NA VYDÁVÁNÍ ABM Z BANKOVNÍHO ÚČTU?

Vážení čtenáři, bez Vaší pomoci nejsme schopni identifikovat dary zaslané bankovním převodem. Proto Vás prosíme, pokud jste tak již neučinili, oznamte nám číslo účtu, ze kterého dar zasíláte, a to emailem nebo na telefon 566 502 850. U převodu můžete také použít variabilní symbol, který je uveden na každé zásilce nad Vaším jménem. V případě zájmu Vám rádi zašleme potvrzení o daru. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

SLAVKOVICE

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„Vždyť nás má
ve své moci
láska Kristova...”

Kor 5, 14

První pallotin z Rwandy František Harelimana s prvním pallotinem z ČR Janem Davidem

**Udělejte radost
svým blízkým
a známým!**

**DARUJTE „APOŠTOLA”
V ROCE VÍRY!**

Nabízíme vám archivní čísla „Apoštola” z roku 2006 až 2012

- V rámci Roku víry jsou archivní čísla i poštovné ZDARMA.
(Kdo si přeje, může poslat dobrovolný příspěvek na účet časopisu.)
- Všechna čísla posíláme jako jeden balík (cca 27 čísel).
- Jeden nebo více balíků pošleme na Vámi uvedené adresy.
- Při objednávce nezapomeňte sdělit počet balíků!
- Počet balíků je omezen.

Objednávky telefonicky: 566 502 850, 566 502 855, 774 521 531

e-mailem: objednavky@apostol.cz.

